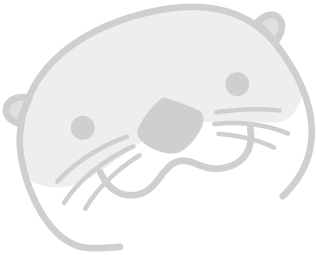

Rose

幼崽护养协会
ผมจะเป็นซูเปอร์ฮีโร่
ที่อนุบาลสัตว์
เล่ม 2

酒矣 จิวอี้
เขียน

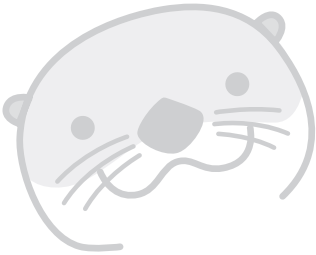
ซาเย็น Lover
แปล

ก ร อ ่ า น ติ อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

โตมที่อยู่ชั้นในสุดของวิหารมีช่องแสงอยู่ช่องหนึ่ง
ลำแสงที่ลอดผ่านทอดยาวมาจนถึงในห้องโถงแห่งนี้
มีตำราเล่มหนึ่งวางอยู่หนึ่ง ๆ บนแท่นสูงภายใต้รัศมีของลำแสงอันสว่างไสวนี้
และตำรานั้นก็งดงามราวกับหยก ด้านในสุดที่เป็นเขตใจกลางของวิหารคัลลาเซนต์
บัดนี้ผู้หยั่งรู้ทั้งสามคนของเผ่าซานต่างอยู่ที่นั่นกันหมด
ทั้งยังมีนักบวชและสาวกกำลังทำงาน ไม่ก็อ่านตำรากันอยู่ที่นี่มากมาย
- จิวอี้

คำนำสำนักพิมพ์

ความฝันของคนจำนวนไม่น้อยคือได้เป็นพี่เลี้ยงสัตว์ที่แสนน่ารัก ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางเจ้าตัวกลมขนปุยทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเมื่ออ่านมาถึงเล่มนี้ ใครจะน่าอิจฉาเท่าเขี้ยวหลวนอีกล่ะคะ ว่าแต่ในเล่มสองนี้ จะมีตัวอะไรมาให้อาหลวนของเราได้ดูแลกันบ้าง ต้องไปติดตามในเล่มแล้วค่ะ

กดลองอ่าน
Rose

ທດສະຍານ

บทที่ 47

วันที่สี่สิบเจ็ดในฐานะพี่เลี้ยง

แม่เป็นเพียง เสียงขับร้องของลูกสัตว์ แต่ผู้ชมที่อยู่ริมฝั่งกลับค่อยๆ ตั้งใจฟังโดยไม่รู้ตัว บางคนถึงขั้นตกอยู่ในภวังค์

เงือกโตเต็มวัยหลายตัวได้ฟังแค่ประโยคแรกก็เชื่อมั่นว่า เมื่อลูกสัตว์เติบโตขึ้น เสียงขับขานของมันต้องเป็นหนึ่งในเสียงที่สะกดคนให้เคลิบเคลิ้มได้แน่ และเมื่อฟังต่อไปเรื่อยๆ พวกเขาก็อธิษฐานว่า ต่อให้ตอนนี้เป็นแค่เสียงร้องของลูกสัตว์ก็ทำให้เคลิบเคลิ้มได้ระดับหนึ่งแล้ว

ไม่ต้องพูดถึงพลังที่รับรู้ได้ยามขับขาน เห็นได้ชัดว่าลูกเงือกตัวนี้มีพรสวรรค์สูงมาก เสียงขับร้องไพเราะน่าฟัง น้ำเสียงสะอาดและใสกังวานเช่นนี้ทำให้รู้สึกว่าการล่าเอียงอยู่นิดหน่อย

จะว่าไปแล้ว...

ผู้ปกครองของลูกสัตว์ตัวนี้อยู่ไหนนะ

พอหลุดจากภวังค์เสียงร้องอันไพเราะของลูกสัตว์ ผู้ฟังที่อยู่ริมฝั่งจึงเริ่มหันซ้ายหันขวามองดูรอบด้าน แต่พวกเขากลับไม่เห็นเงือกโตเต็มวัยลงไปในมหาสมุทร

ลูกสัตว์ที่ขึ้นไปร้องเพลงทุกตัวล้วนมีผู้ปกครองร้องเพลงตอบรับ

แม้จะไม่มีกฎเกณฑ์บังคับว่าผู้ปกครองต้องทำแบบนี้ แต่ตามแนวคิดของเผ่าเงือก เวลานี้ผู้ปกครองที่รักลูกสัตว์จะต้องร้องตอบกลับไป

ในเมื่อลูกสัตว์กล้าที่จะร้องเพลงมอบแด่ผู้ปกครองต่อหน้าผู้คน

มากมายขนาดนี้ หากผู้ปกครองที่ได้ยินเสียงขับขานไม่ร้องตอบ ก็จะไม่ถูกต้องไปสักหน่อย

อีกอย่าง ลูกสัตว์ตัวนี้ร้องเพลงเพราะขนาดนี้ แม้แต่พวกเขายังฟังออกว่าเจ๊กน้อยชอบผู้ปกครองของตัวเองมาก ถ้าผู้ปกครองไม่ตอบกลับอีกเดี๋ยวลูกสัตว์จะต้องหุดหูดหัวมากเป็นแน่...

เชี่ยหลวนในฐานะผู้ปกครองที่กำลังโดนผู้ฟังในที่นี้กล่าวติเตียนในใจ อันที่จริงเขากำลังหาวิธีเข้าใกล้โชดหินก้อนนั้นอยู่ อย่างแรกที่เขาคิดคือว่ายน้ำไปก๊อบเรื่อง

เมื่อเจ๊กโตเต็มวัยตัวหนึ่งเห็นเขาทำท่าจะลงไปในมหาสมุทรก็ดึงตัวเขามาสอบถามสถานการณ์ จากนั้นให้เขายืนรออยู่ที่เดิมสักครู่

เชี่ยหลวนยืนรออยู่ครู่หนึ่งก็เห็นว่าเจ๊กน้อยที่กำลังร้องเพลงบนโขดหินยังคงมองแต่เขา เมื่อรอจนเริ่มร้อนใจ ในที่สุดทางเดินไปยังโขดหินกลางมหาสมุทรก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าเชี่ยหลวน

ทางเดินนั้นคล้ายกับมีแท่นหินกลมผุดจากส่วนลึกของมหาสมุทรขึ้นเหนือผิวน้ำ กลายเป็นทางเชื่อมระหว่างเชี่ยหลวนกับโขดหินก้อนนั้น

นี่เป็นคุณสมบัติหนึ่งของอุปกรณ์จำลองสภาพแวดล้อม เมื่อมีความจำเป็นต้องใช้ ผู้ดูแลสามารถควบคุมผ่านแผงควบคุมได้

ผู้คนริมฝั่งเห็นทางเดินปรากฏบนผิวน้ำจึงเกิดความรู้สึกสงสัยขึ้นมาเล็กน้อย โดยเฉพาะเมื่อเห็นชายหนุ่มเฝ้ามนุษย์อยู่ตรงทางเดินนั้น

ไม่ใช่ว่าควรเป็นผู้ปกครองไปอุ้มลูกของตัวเองเหรอ ทำไมถึงเป็นมนุษย์คนหนึ่งไปได้

แต่ลูกเจ๊กที่หนึ่งร้องเพลงอยู่บนโขดหินกำลังมองชายหนุ่มเฝ้ามนุษย์คนนั้นอยู่จริง ๆ ผู้ชมบางส่วนเริ่มเข้าใจ

แท่นหินที่สร้างขึ้นนี้ค่อนข้างใหญ่ หลังจากเดินไปตามทาง เชี่ยหลวนก็เหยียบลงไปบนแท่นหินนั้นได้อย่างราบรื่น

แท่นหินดังกล่าวไม่ได้ราบเรียบนัก เชี่ยหลวนจึงต้องระมัดระวังไม่ให้เกิดเหตุหน้าเวทากับตัวเอง อย่างการลื่นตกลงไปในมหาสมุทรเมื่อเดินเข้าไปใกล้ตรงหน้าลูกเจ๊กที่กำลังนั่งร้องเพลงอยู่ตรงริมโขดหิน

เชี่ยหลวนก็ก้มลงอุ้มเงือกน้อยขึ้นมา

เวลานั้นเพื่อให้ชายหนุ่มขยับได้สะดวกกว่าเดิม ลูกน็อกซึ่งตั้งตอนแรก
ขดอยู่ในอกของชายหนุ่มก็ปีนขึ้นป่า

“Nor’sifa utha...”

ลูกเงือกที่ชายหนุ่มอุ้มไว้ในอกยังคงขับขานบทเพลงต่อไป แต่
ระหว่างที่ชายหนุ่มอุ้มมันขึ้นมานั้นก็เห็นได้ชัดเจนว่าครีบทงของเงือกน้อย
เริ่มสลับไปมาเป็นจังหวะสม่ำเสมอ โคนตัวชายหนุ่มเบาๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า

เชี่ยหลวนซึ่งถูกดวงตาสีฟ้าครามจับจ้องอย่างไม่วางตาร้องคลอ
ตามเสียงร้องของลูกสัตว์ เริ่มแรกเขาลองฮัมท่วงทำนองเบาๆ เพื่อตอบรับ
เสียงขับขานนั้น

เผ่าเงือกเป็นเผ่าพันธุ์ที่มีพรสวรรค์ด้านกรร้องเพลง ดังนั้น
ผู้ปกครองเผ่าเงือกทั่วไปจึงร้องเพลงออกมาได้อย่างสบายๆ ทั้งยัง
สอดประสานกับเสียงร้องของลูกสัตว์เป็นอย่างดี

ทว่าเชี่ยหลวนไม่ได้มีพรสวรรค์อย่างเผ่าพันธุ์เงือก แต่เขาต้อง
ร้องเพลงตอบรับลูกสัตว์ จึงได้แต่พยายามฮัมตามทำนอง

เขาไม่รู้เนื้อร้องและความหมายของแต่ละพยางค์ที่เปล่งออกมา
ดังนั้นการที่เชี่ยหลวนฮัมเพลงเบาๆ เป็นจังหวะก็เพื่อขานรับเสียงร้องเพลง
ของเงือกน้อยเท่านั้น

แม้จะเป็นมนุษย์ ทว่าเสียงของชายหนุ่มก็ไพเราะมากเช่นกัน

เมื่อได้ยินท่วงทำนองฮัมเพลงตามเบาๆ ของชายหนุ่ม ไม่นาน
เสียงขับขานของลูกเงือกก็เจืออารมณ์ดีใจอย่างเห็นได้ชัด ไม่ว่าจะ
เป็นเสียงร้องหรือภาษากายของลูกสัตว์ล้วนชัดเจนจนรู้สึกได้

เนื่องจากเผ่าเงือกเป็นเผ่าพันธุ์ที่มีลักษณะเฉพาะ การรับรู้พลังจิต
จึงไวกว่าเผ่าพันธุ์อื่นๆ มาก แม้แต่พวกที่ไม่เข้าใจเรื่องพลังพิเศษก็ยัง
สังเกตเห็นได้

ณ ตอนนี้ เวลานั้น ผู้ชมส่วนใหญ่ตรงริมฝั่งต่างก็รู้สึกได้ถึงพลังจิต
อันแข็งแกร่งสายหนึ่ง

พลังจิตสายนี้ส่งมาจากท่วงทำนองที่ชายหนุ่มเผ่ามนุษย์ฮัมเบาๆ

และก็ราวกับเสียงซบซ่านของลูกสัตว์ได้รับพลังเพิ่มขึ้นจากพลังจิตสายนี้ จนรัศมีเล็ก ๆ แผ่ขยายออกไปทีละเล็กละน้อย

เพราะรับรู้ได้ถึงพลังจิตอันแข็งแกร่ง พวกเขาจึงพากันตะลึงงันไปชั่วครู่ ผู้ฟังเผ่าเงือกในที่นั้นต่างรู้สึกไม่อยากเชื่อ...

พลังจิตระดับนี้ในเผ่าพันธุ์ของพวกเขาแล้วนับว่าโดดเด่นพอสมควร เชี่ยวหลวนเพิ่งความสนใจทั้งหมดไปที่เงือกน้อยซึ่งกำลังร้องเพลงให้เขา จึงไม่มีเวลาไปสนใจท่าทางตื่นตะลึงของคนอื่น ๆ

ในความเป็นจริง พลังจิตที่เชี่ยวชาญแสดงออกมาในตอนนี้เป็นผลจากการที่เขาพยายามกักพลังไว้อย่างสุดความสามารถ

ตั้งแต่รู้ว่าชีวิตพลังจิตของตัวเองสูงเกินปกติ เชี่ยวหลวนจึงเริ่มเรียนรู้ที่จะควบคุมความสามารถนี้ไว้

ผู้ชมฟังออกว่าชายหนุ่มพยายามคลำทำนองตามอยู่ และท่วงทำนองที่ชายหนุ่มฮัมเบา ๆ ก็สอดรับกับเสียงซบซ่านของลูกสัตว์ได้ค่อนข้างดี

แม้ไม่รู้ทำไมเงือกน้อยตัวนี้ถึงมีผู้ปกครองเป็นมนุษย์ แต่ดูจากที่ชายหนุ่มพยายามร้องเพลงเพื่อตอบรับลูกสัตว์ อย่างน้อยผู้ชมในที่นี้ก็รับรู้ได้ว่า ชายหนุ่มมนุษย์คนนี้รักและเอ็นดูลูกสัตว์ไม่ต่างจากผู้ปกครองเงือกตัวอื่น ๆ

ผู้ฟังริมฝั่งต่างคิดว่าในคำคินนี้มีเพียงลูกเงือกหางสีฟ้าห้าแห่งตัวนี้ที่ซบร้องได้เพราะที่สุด ดังนั้นเมื่อเสียงร้องเพลงจบลงจึงพากันปรบมืออย่างพร้อมเพรียงลั่นหลามยิ่งกว่าครั้งไหน ๆ

เสียงร้องเพลงใสกังวานของลูกสัตว์นี้สมควรได้รับเสียงปรบมืออย่างท่วมท้นจริง ๆ

“ปะป๊า ปะป๊า~”

หลังจากหยุดร้องเพลงแล้ว ลูกเงือกที่ซุกอยู่ในอกของชายหนุ่มก็เรียกผู้ปกครองของตัวเองสองครั้งติดในที่ ครีบหางของลูกสัตว์สะบัดไปมา ในดวงตาสีฟ้าครามที่จับจ้องชายหนุ่มฉายความคาดหวังชัดเจน

ความคาดหวังแบบนี้จะตีความว่าอย่างไรได้

เขียนหลวนลูบเรือนผมของลูกสัตว์ ก่อนปรบมือให้ด้วยท่าทางที่ไม่ถนัดนัก เมื่อเสียงปรบมือจบลง เขาก็พูดพร้อมกับดวงตาเบื้อนยิ้มว่า “เกล่น้อยร้องเพลงเพราะสุดยอดเลย”

เขียนหลวนเพิ่งพูดจบ เจ็อกน้อยที่อยู่ในอกก็เข้ามาแนบชิดคลอเคลียแก้มซ้ายโดยไม่ทันตั้งตัว เมื่อคลอเคลียแก้มเขาแล้ว ลูกสัตว์ก็ซบอกเขาทันที

ถ้าตอนนี้มีใครสบตากับลูกเจ็อก จะต้องเห็นว่าดวงตาสีฟ้าครามสว่างไสวราวกับบรรจุดวงดาวเอาไว้เป็นแน่

ลูกเจ็อกไม่ได้สนใจฟังเสียงปรบมือของผู้ฟังริมฝั่งนัก เสียงที่เจ็อกน้อยอยากได้ยินมากที่สุดคือเสียงปรบมือจากชายหนุ่ม

เมื่อครู่แก้มซ้ายของเขียนหลวนสัมผัสถึงความเนียนนุ่มเพียงช่วงสั้นๆ เขาก็ก้มหน้าลงคลอเคลียแก้มของลูกสัตว์ในอกคืน

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าผิวของเด็กน้อยนั้นดีมาก เนียนนุ่มราวกับเต้าหู้ อย่างไรก็ตามอย่างนั้น

ท่ามกลางเสียงปรบมืออย่างท่วมท้นบนชายฝั่ง เขียนหลวนก็อุ้มลูกสัตว์เดินกลับขึ้นฝั่งด้วยทางเส้นเดิมอีกครั้ง

“ปะป๊า~”

ลูกเจ็อกที่ชายหนุ่มอุ้มเหมือนจะดีใจเป็นพิเศษจึงพูดคำนี้ออกมาบ่อยๆ

ลูกสัตว์ไม่ได้ต้องการให้ชายหนุ่มทำอะไรให้ มันแค่อยากเรียกผู้ปกครองของตัวเองเฉยๆ เท่านั้น

“อืมๆ เกลเด็กดี” เขียนหลวนยอมเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกนี้ของลูกสัตว์ เขจึงตอบกลับอย่างใจเย็นโดยไม่รู้สึกเบื่อหน่ายแม้แต่น้อย

ลูกสัตว์ร้องเพลงให้เขาแล้ว ถ้าหากถามเขียนหลวนว่าซาบซึ้งหรือเปล่า คำตอบของเขาก็คือ ซาบซึ้งอย่างไม่ต้องสงสัย

ลูกสัตว์ร้องเพลงเป็นครั้งแรก เดิมทีก็เป็นเรื่องน่าจดจำมากอยู่แล้ว สิ่งที่เขียนหลวนรู้สึกเสียดายเพียงอย่างเดียวในเวลานี้คือ เขาไม่อาจบันทึกภาพที่ลูกสัตว์ตัวนี้ร้องเพลงบนโขดหินเมื่อครู่ได้

หลังจากชายหนุ่มอุ้มลูกสัตว์กลับไปยังชายฝั่ง สายตาจับจ้องของคนในลานที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นก็ยังคงไม่ละไปไหน

กระทั่งเห็นลูกสัตว์ตัวต่อไปว้ายไปไกลโซดหิน เพื่อเป็นการให้เกียรติลูกสัตว์ทุกตัว ผู้ฟังบนฝั่งถึงได้เบนสายตากลับไป

เซี่ยหลวนนำเจ้าตัวขนปุกปุยที่หมอบอยู่บนไหล่กลับมาไว้ในอกตามเดิม เขาอยู่ที่สระโลโลต่ออีกสักพัก หลังจากฟังเงือกน้อยอีกสองตัวร้องเพลงจบก็รู้สึกว่สมควรแก่เวลาไปหาที่พักแล้ว

เขาเห็นลูกเงือกในอกเหมือนอยากนอน เซี่ยหลวนจึงเดินไปข้างหน้าเรื่อยๆ ตามสัญชาตญาณ

ถึงอย่างไรสุดเขตใจกลางเมืองเซโรก็ต้องมีโรงแรมสะดวกสบายให้พักอยู่แล้ว

เซี่ยหลวนมุ่งไปข้างหน้าด้วยใจจดจ่อเร่งหาโรงแรม แต่พอเดินๆ ไปเขากลับเจอสถานที่จัดกิจกรรมที่มีคนมารวมตัวกันอย่างอุ่นหนาฝาคั่งอีกแห่งหนึ่ง

ราวกับว่าตรงนั้นมีแต่คู่รัก เลยทำให้เซี่ยหลวนผู้ไร้ความรู้สึกว่าตัวเองไม่เข้าพวกอยู่สักหน่อย

เซี่ยหลวนไม่คิดจะเข้าไปใกล้ความครึกครื้นทางฝั่งนี้ เพียงมองกิจกรรมดังกล่าวด้วยความอยากรู้อยากเห็นเท่านั้น นี่คงเป็นกิจกรรม ‘หมายมั่นคนรัก’ อย่างที่ชายเฝ้าเงือกคนนั้นบอกเขาก่อนหน้า

ตามตำนานเล่าขานของเฝ้าเงือก คู่รักที่ขอพรให้ได้อยู่คู่กันหน้าสระจันทราในเทศกาลเนเซร่า จะได้รับการยอมรับและการอำนวยความสะดวกจากเทพสมุทร

“ไม่รู้ว่ามีใครจะหาหินจันทราเม็ดนั้นเจอ” เงือกโตเต็มวัยตัวหนึ่งพูดประโยคนี้ด้วยน้ำเสียงทอดถอนใจ ในน้ำเสียงเจือไปด้วยความคาดหวังอยู่บ้าง

หินจันทราเป็นอัญมณีดังตามที่ขึ้นชื่อของดาวเฮเลนมิติต์ ในตำนานบอกไว้ว่า อัญมณีเม็ดนี้มีพลังนำอัศจรรย์มาก ทั้งยังกล่าวกันว่าหินจันทราเป็นของแทนใจสำหรับมอบให้คนรัก ซึ่งมันมีโอกาสทำให้เกิดเรื่องอัศจรรย์

ไม่คาดฝันขึ้นได้

เรื่องอัศจรรย์นี้หมายถึงอะไรไม่มีใครเคยอธิบายไว้ชัดเจน แต่กลับมีคนบอกว่าจะเกิดขึ้นจริง ๆ

เพื่อให้เข้ากับเทศกาลเนเซร่า และเพื่อเพิ่มความน่าสนใจขึ้นอีกเล็กน้อย ทุกปีจะมีคนของทางการนำหินจันทร์มาซ่อนไว้ในบริเวณโดยรอบสระจันทร์ล่องหน้า จึงทำให้มีคู่รักที่สนใจมาเข้าร่วมกิจกรรมการค้นหาอัญมณี

เขาแค่อยากรู้เนื้อหาของกิจกรรมเท่านั้น เมื่อฟังคร่าว ๆ แล้ว เชียหลวนก็ออกเสาะหาโรงแรมตามเป้าหมายเดิม

เขาวางเตียงน้อยที่อุ่นไว้ลงในสระเล็กของห้องพักที่ออกแบบมาเพื่อลูกเงือกโดยเฉพาะ แล้วค่อยวางลูกน็อกซ์ลงบนเตียง ก่อนเชียหลวนจะเดินเข้าไปในห้องอาบน้ำ

ความคิดของเขาเรียบง่าย แค่อาบน้ำแล้วก็เข้านอน

เมื่อเปลี่ยนชุดนอนแล้วเชียหลวนจึงเดินออกมาจากห้องน้ำแล้วเข้าไปดูในห้อง ลูกเงือกยังคงอยู่ในสระน้ำเล็ก ทว่าเจ้าตัวขนปุกปุยที่ควรจะอยู่บนเตียงกลับหายไป

แค่กวาดตามองก็เห็นภายในห้องพักได้ทั้งหมด ลูกน็อกซ์ไม่อยู่ในห้องจริง ๆ เมื่อเชียหลวนเริ่มร้อนรนขึ้นมานิดหน่อย เสียงปลักประตูห้องก็ดังขึ้น

ลูกสัตว์ตัวกลมที่คลุมผ้าคลุมเล็ก ๆ สีดำลึกลับช่องขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ก่อนลอดเข้ามาในห้อง

ไม่รู้ว่ามีนโปทาอะไรมา ผ้าคลุมเล็กสีดำที่สวมอยู่จึงมีคราบฝุ่นให้เห็นจาง ๆ

เชียหลวนก้มตัวลงอุ้มลูกน็อกซ์มาไว้บนหน้าตัก ก่อนจะยื่นมือไปตบฝุ่นบนผ้าคลุมออกเบา ๆ แล้วดึงผู้ดีที่สวมอยู่บนหัวของมันไปด้านหลัง

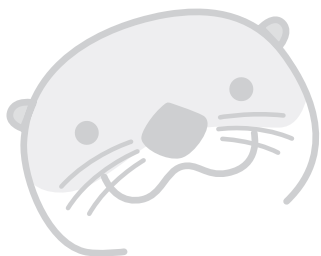
เมื่อดึงผู้ดีออกก็เห็นเขาสองข้างบนหัวของลูกน็อกซ์อย่างชัดเจน ทั้งยังเห็นใบหูเล็ก ๆ ที่อยู่ข้างเขาคู่นั้นกำลังขยับเล็กน้อยด้วย

ผมจะเป็นซูเปอร์ฮีโร่ที่อนุบาลสัตว์ เล่ม 2

ตอนนั้นเองลูกน็อกซ์ก็เข้ามาใกล้เขาเล็กน้อย รอกะทั่งมันเงยหน้าขึ้น เขี่ยหลวนก็ตกตะลึงไปชั่วขณะ

“ฮู้วววว”

สิ่งที่มันคาบอยู่คืออัญมณีทรงรีที่เปล่งแสงแวววาวจางๆ ลูกน็อกซ์เงยหน้าขึ้นส่งเสียงงึมงำแผ่วเบาพร้อมกับจับจ้องชายหนุ่มเผ่ามนุษย์ตรงหน้า

ทดลองอ่าน

บทที่ 48

วันที่สี่สิบแปดในฐานะพี่เลี้ยง

อัถุมณี ทรงริ่เม็ดนี้มีสีสดจแสงจันทร์ละมุนละไม ร่ายล้อมด้วย
ประกายแวววาวงดงามสมชื่อหินจันทราอย่างไร้ข้อกังขา

และเวลานี้ลูกสัตว์ตัวกลมขนปุกปุยก็ใช้ปากคาบอัถุมณีเม็ดนี้
มาพร้อมกันกับแหงหน้าประชิดตัวชายหนุ่ม เห็นได้ชัดว่าลูกน็อกซ์อยาก
จะมอบอัถุมณีที่คาบอยู่ให้เขา

“ฮูววว”

ลูกน็อกซ์เข้ามาใกล้อกของชายหนุ่ม แต่ไม่ได้ซับลงบนนั้น มัน
เพียงคาบอัถุมณีไว้พรางร้องงม้งาเบาๆ เป็นครั้งที่สองเท่านั้น

เซี่ยหลวนก้มหน้ามองลูกสัตว์ที่กำลังเงยหน้าจ้องเขาอย่างใจจดใจจ่อ
ด้วยนัยน์ตาเรียวรีสีฟ้าอ่อนคุ่นั้น ลูกน็อกซ์พยายามโชว์อัถุมณีให้เขาเห็น
เซี่ยหลวนจึงใจอ่อนยวบอย่างห้ามไม่อยู่

เขายกตัวลูกสัตว์ที่แทบจะชบอยู่กับอกขึ้นมาเล็กน้อย แล้วแกะเชือก
ผ้าคลุมที่ผูกตรงคอของมันออก

เพราะตอนนี้อยู่ในห้องพักของโรงแรมจึงไม่ต้องกลัวว่าจะมีใคร
มาเห็นเข้า

เมื่อไร้ผ้าคลุม ขนอันปุกปุยของลูกสัตว์ก็ปรากฏแก่สายตาของ
เซี่ยหลวนเต็มตา

เขายกมือขึ้นลูบหลังของลูกน็อกซ์ หลังจากลูบไปสองครั้งจึงยื่น

มือขวาไปตรงหน้ามัน

เซี่ยหลวนเพิ่งยื่นมือออกไป ลูกน็อกซ์ก็ก้มหน้าวางอัญมณีรูปวงรีที่คาบไว้ลงบนฝ่ามือของเขา

เซี่ยหลวนรู้สึกได้ถึงสัมผัสเย็น ๆ ของอัญมณีเม็ดนี้ในทันที แต่ผ่านไปเพียงชั่วครู่ก็รู้สึกว่าคุณสมบัติของอัญมณีรูปวงรีเม็ดนี้ค่อย ๆ เปลี่ยนมาใกล้เคียงกับอุณหภูมิร่างกายเขา และเผยสีสันละมุนละไมเพิ่มขึ้นจาง ๆ

นี่คืออัญมณีอะไร ขณะที่เซี่ยหลวนมองรูปร่างภายนอกของมันก็ได้คำตอบขึ้นราง ๆ ในใจแล้ว

ดูจากลักษณะของมัน อัญมณีเม็ดนี้ตรงตามคำบรรยายที่เขาเพิ่งได้ยินก่อนหน้านี้

และเพราะลักษณะสอดคล้องต้องกัน ความรู้สึกของเซี่ยหลวนในตอนนี้อาจจะหวุ่นไหวเล็กน้อย

น็อกซ์ตัวนี้ไม่ใช่ลูกสัตว์ แต่เป็นน็อกซ์ที่โตเต็มวัยแล้ว...

คิดไปถึงฝุ่นที่เบื่อนอยอยู่บนผ้าคลุมเล็กสีดำผืนนั้น และนึกถึงกิจกรรมค้นหาอัญมณีที่ไต้ยีนคนเดินถนนพูดก่อนหน้านี้อีกครั้ง เซี่ยหลวนก็รู้ว่าเมื่อครู่ที่น็อกซ์กลับคืนร่างลูกสัตว์จะต้องไปค้นหาอัญมณีในมือเขาที่สระจันทราเป็นแน่

ในระหว่างค้นหาผ้าคลุมเล็กถึงได้เบื่อนฝุ่นแบบนี้

เมื่อเล่นอัญมณีวงรีในมือครู่หนึ่ง สัมผัสอบอุ่นของอัญมณีก็ส่งผ่านมาถึงมือของเซี่ยหลวน เขาสบตากับนัยน์ตาสีฟ้าคู่นั้นที่กำลังจับจ้องเขาอยู่

“หินจันทราเธอ...” แม้จะค่อนข้างแน่ใจอยู่แล้ว เซี่ยหลวนก็ยังถามออกไป

“ฮู้ววว” ปลายหางปุกปุยกระดกขึ้นนิดหนึ่ง เวลาที่ลูกน็อกซ์ถึงได้ชูออกของชายหนุ่มทีหนึ่ง แล้วร้องตอบงมเงาเบา ๆ

“ทำไมถึงอยากเอาให้ฉันล่ะ” แม้จะรู้สึกหัวงงไปทวนอยู่เล็กน้อย แต่เซี่ยหลวนเป็นคนสมองทึบกับเรื่องแบบนี้มาตลอด เขาจึงไม่เข้าใจปัญหาในข้อนี้

โดยมากหินจันทราใช้เป็นของแทนใจในผู่เงือก และจะมอบให้กัน
ในเทศกาลเนเชร่าโดยเฉพาะ การกระทำแบบนี้ค่อนข้างมีความหมาย
ทีเดียว

ตามหลักแล้วจะมอบให้มั่ว ๆ ไม่ได้ ทว่าเมื่อครูเห็นท่าทางของน็อกซ์
ที่คาบอัญมณีไว้และอยากจะทำมอบให้เขา เชี่ยหลวนก็รับรู้ถึงน้ำใจของ
อีกฝ่ายได้อย่างง่ายดายจึงยื่นมือไปรับ

เขาไม่อาจตอบคำถามนี้ด้วยน้ำเสียงงึมงำแผ่วเบาอีกต่อไป ลูก
น็อกซ์ที่ตอนแรกใช้เขาสองข้างดันตัวชายหนุ่มไว้เบา ๆ ก็ผละออกจาก
อกของชายหนุ่มเล็กน้อย

ไม่ใช่เพราะต้องการตอบคำถามด้วยภาษาที่ชัดเจนเพียงอย่างเดียว
แต่ยังเป็นเพราะคำตอบนั้นสำคัญอย่างมาก ฉะนั้นเขาจึงต้องพูดมันด้วย
ตัวเอง

จู่ ๆ เจ้าตัวชนหนุ่มปุ๊กปุยที่เชี่ยหลวนอุ้มอยู่ก็อันตรายหายไป
เชี่ยหลวนยังไม่ทันได้ตั้งตัว วินาทีถัดมาก็รู้สึกถึงสัมผัสอ่อนโยนบางอย่าง
ที่มูมปากก่อนผละออก

ราวกับลูกขนนกอ่อนนุ่มไล่เบา ๆ เชี่ยหลวนยังไม่ทันได้ครุ่นคิด
อะไรก็ได้ยินเสียงนุ่มทุ้มกล่าวเนิบช้าอยู่ใกล้ ๆ

“ชอบ”

สายตาที่ทำให้รู้สึกถึงความเย็นชาหลบลนเล็กน้อย ยามเอ่ยคำนี้
ทางสีเงินด้านหลังของอัยห้อยลงอย่างหนึ่ง ๆ แสดงถึงท่าทางจริงจังของ
เผ่า น็อกซ์

เชี่ยหลวนอึ้งกับคำสารภาพของน็อกซ์ตัวนี้อ่างไม่ต้องสงสัย
โดยเฉพาะเมื่อรู้ว่าสัมผัสอ่อนโยนตรงมูมปากเมื่อครูคืออะไร สมองเขา
ก็หยุดสั่งการไปพักใหญ่

กระทั่งสมองกลับมาใช้งานได้อีกครั้ง เขาจึงยกมือขึ้นลูบเรือนผม
สีเงินของน็อกซ์

นี่คงเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้เหมือนลูกนก เชี่ยหลวนคิด

เพราะคนแรกที่น็อกซ์ตัวนี้เห็นตอนเพิ่งกะเทาะออกจากเปลือก

ก็คือเขา และนอกจากรับรู้ถึงความหวังดีจากเขาแล้ว อีกฝ่ายก็รับรู้ถึงความหวังดีของคนอื่นได้น้อยมาก ดังนั้นมันจึงบอกว่าชอบเขา

คำว่าชอบของอีกฝ่ายเป็นความจริงอย่างแน่นอน แต่ตามความคิดของเซี่ยหลวนแล้ว ความชอบแบบนี้ไม่ใช่ความชอบแบบคนรัก

รอต่อไปภายภาคหน้า นอกจากเขาจะต้องมีคนที่ยินดีมอบความหวังดีให้น็อกซ์ตัวนี้อย่างแน่นอน เมื่อถึงเวลานั้นมันคงจะหาคนที่ตัวเองชอบจริงๆ เจอ

เมื่อเกลี้ยกล่อมตัวเองด้วยเหตุผลนี้แล้ว เซี่ยหลวนก็ค่อยๆ สะกดกลิ่นความรู้สึกแปลกประหลาดที่หลงเหลือจากสัมผัสตรงมุมปากลงได้

ความจริงแล้วเขาไม่เคยถูกใครจูบตรงมุมปากมาก่อน เรื่องนี้เซี่ยหลวนจึงต้องใช้เวลากลับกรอง

อัยที่ถูกชายหนุ่มลุ่มผมก้มหน้าลงอีกเล็กน้อยอย่างเชื่องช้า ก่อนจะเหวี่ยงตาขึ้นมอง

ชายหนุ่มตรงหน้าคือสิ่งมีชีวิตที่สวยงามมาก เพราะถูกสิ่งมีชีวิตที่อบอุ่นเช่นนี้ดึงดูด อัยจึงไม่เคยละลายหายไปจากอีกฝ่ายเลย

ยิ่งเมื่ออยู่ท่ามกลางความมืดมิด แสงสว่างจะพร่างพรายจับตายิ่งขึ้น นี่เป็นความจริงที่ไม่อาจปฏิเสธ

สุดท้ายเซี่ยหลวนก็เก็บอัญมณีวงรีที่เป็นของขวัญชิ้นนั้นไว้อย่างดี พอเรื่องเมื่อครู่จบลง ชายหนุ่มจึงคิดว่าคืนนี้ควรจบลงได้แล้ว

ใต้สระน้ำเล็กในห้องพักของโรงแรมมีเตียงสำหรับลูกสัตว์ ตอนแรกเซี่ยหลวนคิดจะฮัมเพลงกล่อมลูกเงือกในสระเข้านอนก่อน ทว่าปฏิกิริยาของลูกเงือกกลับไม่เป็นไปตามที่เขาคิด

ระหว่างทางที่เซี่ยหลวนเดินหาโรงแรม ลูกเงือกที่ซุกในอกแสดงอาการอยากนอนเต็มแก่ แต่มาเวลานี้กลับตั้งตาคอยไม่ยอมเข้าไปนอนบนเตียงเปลือกหอย พอเขาเดินเข้าไปหาก็ยื่นมือมาจับชุดของเขาไว้

“ปะป๊า”

ลูกเงือกซึ่งว่ายอยู่ริมสระคว้าชุดของชายหนุ่มแล้วส่งเสียงเรียกอยากนอนกับผู้ปกครอง

ลูกเงือกเห็นเตียงนอนอยู่ไม่ไกลจึงเกิดความคิดนี้ขึ้นมา

เขี่ยหลวนอ่านความหมายของสิ่งที่ลูกเงือกอยากสื่อสารผ่านทางสายตาออก หลังจากลั่งลอยสักวินาทีหนึ่ง เขาก็อุ้มลูกเงือกขึ้นจากสระเล็กขอแค่ห่างจากน้ำไม่เกิน 12 ชั่วโมง ก็ไม่มีปัญหา จากตอนนี่ถึงพรุ่งนี้เช้าถือว่ามีเวลาเพียงพอ

เขี่ยหลวนเห็นน็อกซ์ในร่างมนุษย์ผมเงินดูไม่มีที่ท่าจะกลับคืนร่างลูกสัตว์ เขาจึงให้อีกฝ่ายนอนด้านในเตียง

แต่ละห้องในโรงแรมแห่งนี้เป็นเตียงใหญ่ทั้งหมด หากนอนกันสองคนกับลูกสัตว์หนึ่งตัว ก็นับว่ามีพื้นที่มากพอ

เขี่ยหลวนรอให้อัยนอนลงด้านในเรียบร้อยก่อนจึงปิดไฟแล้วนอนลงตรงที่ว่างบนเตียง

ลูกสัตว์ย่อมต้องนอนตรงกลางเป็นธรรมดา เขี่ยหลวนนอนตะแคงหันไปทางลูกเงือกเพื่อให้มันได้นอนชุกอ้อมกอดของเขาโดยง่าย

เมื่อครู่เขายังอยากกอดลูกสัตว์นอน แต่พออ้อมเพลงกล่อมเด็กไปเรื่อย ๆ เขี่ยหลวนกลับเป็นฝ่ายหลับก่อนเสียเอง

ลูกเงือกซึ่งนอนซบในอกของชายหนุ่มใช้ครีบหางตีลำตัวชายหนุ่มเบา ๆ ตามสัญชาตญาณ อีกทั้งแรงที่ตีก็เบามาก จึงไม่มีผลอะไรกับชายหนุ่มที่เข้าสู่ห้วงนิทราไปแล้ว

พฤติกรรมที่ยกครีบหางขึ้นลงเบา ๆ เป็นจังหวะสม่ำเสมอของลูกเงือกแสดงถึงความรู้สึกปลอดภัยที่ตัวเองได้รับ อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่ามันไวใจผู้ปกครองของตัวเองมาก

ตอนแรกลูกเงือกกำลังจะตามเขี่ยหลวนเข้าสู่ห้วงนิทราไปติด ๆ มันเกือบจะผล็อยหลับอยู่แล้ว แต่สัมผัสเย็นเยือกจากหางสีเงินก็ดึงดูดความสนใจของลูกสัตว์เข้า

หางสีเงินของน็อกซ์พันเอวของชายหนุ่มที่นอนหลับไปแล้วอย่างแผ่วเบา หรือพูดให้ถูกก็คือพาดเอวจะเหมาะกว่า ลูกเงือกที่เห็นหางสีเงินนี้จึงเบนความสนใจมาอยู่ที่ตัวของคนที่นอนด้านข้างแทน ดวงตาสีฟ้าครามจึงสบเข้ากับนัยน์ตาสีฟ้าของคนข้าง ๆ

“ปะป๊า...?”

มันไม่แน่ใจว่าต้องเรียกแบบนี้หรือเปล่า ลูกเงือกจึงเอ่ยออกมา
แผ่วเบา ช่วงขณะนั้นมันไม่ได้ละสายตาไปจากตัวของอีกฝ่าย

ผลจากการสืบทอดของเผ่าพันธุ์ทำให้ลูกเงือกเข้าใจธรรมชาตินิยม
ประเพณีต่างๆ เพียงเลื่อนราง หินจันทร์ธาเป็นของแทนใจสำหรับเผ่าเงือก
และชายหนุ่มก็รับของขวัญชิ้นนี้มา ถ้าอย่างนั้นคนที่อยู่ด้านข้างคงจะเป็น
ผู้ปกครองอีกคนของมัน

แม้อีกฝ่ายจะเป็นเพศชายอย่างชัดเจนก็ตาม

หลังลูกเงือกพูดสองพยางค์นั้นจบก็ยื่นมือไปแตะหางสีเงินที่ต่าง
จากหางของตัวเองด้วยความสงสัย

เมื่อลูกเงือกแตะหาง อัยก็ไม่ได้มีปฏิกิริยาใดๆ ตอบกลับ

หางของเผ่านี้อกซ์ไม่อนุญาตให้ใครแตะต้องได้ตามอำเภอใจ ยกเว้น
ผู้ปกครองหรือคนรัก

แต่ในความเป็นจริงยังมีอีกข้อยกเว้นหนึ่ง หากลูกของตัวเองอยาก
จะสัมผัสหางของพวกเขา ก็จะได้รับอนุญาตไปโดยปริยาย

อัยไม่ได้พูดอะไร เขาเรียนรู้จากการกระทำของชายหนุ่ม ยกมือขึ้น
ลูบผมสีทองนุ่มละมุนของลูกเงือกที่อยู่ข้างๆ

เพราะเงือกน้อยได้นอนอยู่ระหว่างคนที่คิดว่าเป็นผู้ปกครองทั้งสอง
จึงเข้าสู่ห้วงนิทราในสภาพแวดล้อมอันน่าสบายใจนี้อย่างรวดเร็ว

และถึงลูกเงือกจะนอนหลับไปแล้ว แต่จากการขยับเล็กน้อยของ
ครีบหางก็ทำให้รู้ถึงอารมณ์ในความฝันได้

ดูท่าเงือกน้อยจะฝันดีเอามากๆ

บทที่ 49

วันที่สี่สิบเก้าในฐานะพีเลียง

คำค้น อันเจียบสงบของเทศกาลเนเซร่า พระจันทร์สว่างลอยสูงเด่น
อยู่บนท้องฟ้า แสงจันทร์ดูจางน้ำค้างแข็งสาดส่องไปทั่วทุกมุมถนนของเมือง
เซโร

เหล่าหิ่งห้อยน้อยที่เต้นระบำบนถนนค่อย ๆ หริ้แสงลง ทอยยลลับ
ไปที่ละดวง ซึ่งนั่นหมายความว่าเทศกาลเนเซร่าในปีนี้นี้สิ้นสุดลงแล้ว

ผู้ใหญ่สองคนกับลูกสัตว์หนึ่งตัวที่นอนเตียงเดียวกันภายในห้องพัก
ของโรงแรมเวลานี้ต่างหลับหมดแล้ว นอกจากลูกเงือกที่นอนชูอกของ
ชายหนุ่มอยู่ตรงกลางและขยับครีบท่างอยู่เป็นครั้งคราว ก็ไม่มีสิ่งใดใน
ห้องนี้เคลื่อนไหวอีก

ยิ่งดึกมากเท่าไร แสงที่ทอประกายล้อมรอบหินจันทร์าก็ยิ่ง
สะดูตตามากขึ้นเท่านั้น เวลานี้อัณมณีวงรีที่เชื่อมลวนใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อ
ปรากฏแสงจาง ๆ เหมือนกำลังตอบรับแสงจันทร์เย็นเยือกดูจางน้ำค้างแข็ง
ด้านนอก

ตามตำนานเล่าขานเรื่องหินจันทร์ของเผ่าเงือก เมื่อมอบหินจันทร์
เป็นของขวัญให้คนรัก ก็จะเกิดผลที่น่าอัศจรรย์

ซึ่งลวนได้ฟังเรื่องเล่าขานนี้แล้วก็มองแค่ว่าเป็นเรื่องราวที่ทำให้
อัณมณีมีความหมายแฝงอันงดงามเหมือนกับคนอื่น ๆ ทว่าตอนนี้เขาได้
สัมผัสประสบการณ์จริงของเรื่องเหลือเชื่อนี้เข้าแล้ว

หลังจากเชี่ยหลวนนอนหลับไปบนเตียง ครั้นลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง สิ่งที่เขาเห็นไม่ใช่ภาพอันคุ้นเคยของโลกใบเดิม แต่เป็นซากปรักหักพัง และสถานที่รกร้างแห่งหนึ่ง

สภาพโดยรอบเป็นซากกำแพงผู้พัง ระดับความเสียหายของสิ่งปลูกสร้างมากมายมหาศาลจนมองรูปร่างเดิมไม่ออก

ท้องฟ้ามืดมัวจนมองไม่เห็นสีฟ้าครามของท้องฟ้า ลมที่พัดผ่านเมืองหอบฝุ่นและทรายมาเป็นระลอกๆ ภาพฉากอันรกร้างไร้จุดสิ้นสุด...

ดาวเคราะห์ดวงนี้ราวกับตายไปแล้ว

ท่ามกลางสถานที่อันทรุดโทรมแห่งนี้ เชี่ยหลวนยังคงยืนอยู่กับที่ ไม่ได้ขยับไปไหน เขายังไม่เข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้น กระทั่งเห็นไซลูกลัสต์ริชชาวไบหนึ่งวางอยู่เดี่ยวดายในซากปรักหักพังนี้

เชี่ยหลวนจำไซไบนี้ได้

แม้ไซไบนี้จะเป็นสีขาวย ต่างจากสีในความทรงจำของเขา ทว่าเชี่ยหลวนก็ยังพอจำมันได้

และเพราะว่าจำได้ เชี่ยหลวนจึงรู้ถึงต้นสายปลายเหตุบางอย่างกับสถานการณ์ของตัวเองในตอนนั้น

เขาเข้าไปใกล้ไซลิวไบนั้น แต่เนื่องจากไม่อาจสัมผัสได้ เชี่ยหลวนจึงได้แต่ยืนอยู่ตรงนี้ในมุมของผู้ชม

ทว่าขณะที่เขาเข้าไปใกล้ ภายในจิตใจของเชี่ยหลวนก็ถูกความรู้สึกไม่คุ้นเคยสายหนึ่งสาตซัดเข้ามากะทันหัน มันไม่ใช่ความรู้สึกของเขา แต่เป็นความรู้สึกของไซไบนี้

คล้ายกับแบ่งปันการรับรู้ต่อโลกใบนี้ ตอนนั้นเชี่ยหลวนจึงได้สัมผัสความรู้สึกต่างๆ ของไซไบนี้ทางอ้อม รวมทั้งการอยู่ในซากปรักหักพังอันรกร้างอย่างโดดเดี่ยว ณ เวลานี้ด้วย...

มันเป็นความรู้สึกอย่างหนึ่งที่ยากจะบรรยาย

แม้ลูกลัสต์ริชจะไม่เกาะเปลือกออกมา แต่ไซไบนี้กลับมีสติรับรู้ถึงโลกภายนอกได้อย่างชัดเจน

อุปกรณ์ป้องกันหลายสิบชั้นที่คุ้มกันไซไบนี้ไว้ถูกปะทะอย่างรุนแรง

ทำให้ใช้การไม่ได้โดยสมบูรณ์ ด้านข้างไข่มมีสร้อยคอสีเงินที่ไม่ทราบวัสดุ
แนชตัววางอยู่เส้นหนึ่ง เชียหลวนก้มดูจึงเห็นแหวนที่คล้องสร้อยคอสลัก
คำว่า 'อัย' เอาไว้พอดี

ไข่มไบนี่ได้แต่อยู่ในซากปรักหักพังที่ย่อยยับแห่งนี้ รอคอยอยู่ตรงนั้น
อย่างเงียบ ๆ

มันรอเวลากะเทาะเปลือกหรือรอให้มีใครสักคนอุ้มมันไปจากสถานที่
แห่งนี้

เชียหลวนที่ไม่เคยรู้มาก่อนว่าไข่มไบนี่รับรู้เรื่องราวของโลกภายนอกได้
อย่างชัดเจน นึกอยากอุ้มไข่มไบนี่ที่อยู่อย่างเดียวตายขึ้นมาลูบสักหน่อย แต่
เขาก็ไม่อาจทำได้

เชียหลวนประมวลผลได้จากการเชื่อมโยงแต่ละอย่างว่าสถานที่
แห่งนี้คงเป็นหัวใจใจของน็อกซ์ตัวนี้

ส่วนเรื่องที่ว่าเขาเข้ามาอยู่ในนี้ได้อย่างไรนั้น เชียหลวนครุ่นคิด
ดูแล้ว เขาได้แต่นึกไปถึงเรื่องเล่าเกี่ยวกับหินจันทร์ราของเผ่าเสือ

ไข่มไบนี่อยู่ในซากปรักหักพังอันรกร้างแห่งนี้หนึ่งวัน สองวัน...

รอคอยอยู่เงียบ ๆ เป็นเวลานาน จนดาวเคราะห์ที่เรียกได้ว่าเหลือ
เพียงเศษซากดวงนี้ได้ต้อนรับผู้มาเยือนกลุ่มหนึ่ง พร้อมกันนั้นยังมีคน
จากทีมของสหพันธ์ดวงดาวที่ค้นหาไข่มไบนี่เจอจากในซากปรักหักพัง

เดิมทีเมื่อหาเจอแล้วก็ควรจะเป็นเรื่องดีสำหรับไข่มไบนี่ ทว่านับตั้งแต่
ที่ถูกค้นเจอ สิ่งที่ได้รับรู้ได้ผ่านการแบ่งปันก็ทำให้เชียหลวนรู้สึกถึงอารมณ์
ด้านลบมากขึ้นเรื่อย ๆ

มันหนักอึ้งราวกับถูกปกคลุมไปด้วยเงามีटकดทับลงในจิตใจอย่าง
หนักหน่วง

เมื่อรับรู้ได้ถึงความรู้สึกด้านลบที่คนอื่นมีต่อตัวเอง ไข่มไบนี่ก็ค่อย ๆ
กลายเป็นสิ่งที่เย็นยะเยือกมากเป็นพิเศษ เชียหลวนเห็นว่าเปลือกภายนอก
สีขาวเริ่มเปลี่ยนเป็นสีดำอย่างช้า ๆ เพิ่มขึ้นทุกวัน ๆ ตามการสะสมความ
รู้สึกด้านลบ

ความเร็วของเวลาเพิ่มขึ้นโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว เรื่องราวต่อมาของไข่มไบนี่

ที่เขี่ยหลวนเห็นเกือบจะเหมือนภาพสไลด์ แต่ก็ไม่อาจเห็นถึงตอนจบ

เพราะพอดูไปเรื่อย ๆ สุดท้ายโลกตรงหน้าของเขี่ยหลวนก็เข้าสู่ความมอธการ มองไม่เห็นอะไรแม้แต่อย่างเดียว

จากลีด้านี้เป็นความมืดมิดที่อยู่ในจิตใจของน็อกซ์ตัวนี้

“...”

ชั่วขณะที่ขอบเขตสายตาของเขี่ยหลวนตกอยู่ในความมืดสนิทตั้งฝันอันยาวนาน เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งเขาก็กลับมายังโลกเดิมของตัวเองในที่สุด

เขี่ยหลวนพ่นลมหายใจออกมาแผ่วเบาแล้วลุกขึ้นนั่งบนเตียง

ตั้งแต่ถูกสร้างการเชื่อมต่อจิตสื่อสารระหว่างโลกสองฝั่ง เมื่อเขี่ยหลวนอยู่ในโลกฝั่งเดิมก็กลายเป็นคนอยู่ติดบ้านมากขึ้น

อย่างไรเสีย ด้วยชื่อเสียงของเขาในตอนนี้อย่างไรก็ตามภาพเดียวต่อเดือนก็หาเงินสำรองไว้ใช้ได้ไม่น้อยแล้ว และด้วยประกอบอาชีพอิสระ จึงพูดได้ว่าเขาจะอยู่ติดบ้านอย่างไรก็ยอมได้

การท่องเที่ยวสองสามเดือนครั้งก็ยกไปแล้วเช่นกัน เนื่องจากไม่ได้อยู่กับครอบครัว ในระยะนี้ที่เขี่ยหลวนเก็บเนื้อเก็บตัว จึงมีเพียงเพื่อนที่โตมาด้วยกันซึ่งเห็นเขาเป็นพี่น้องแท้ ๆ เกิดสนใจขึ้นมา

ความจริงแล้วตอนแรกลู่อ้วนก็ไม่ค่อยสนใจเรื่องนี้นักนัก แต่เขาจำได้มาตลอดว่าตั้งแต่ฤดูหนาวเมื่อสองเดือนก่อน ตอนที่พ่อกับแม่ให้เขาไปส่งเที่ยวให้เขี่ยหลวน อีกฝ่ายถามเขาว่าแวะซื้อ ‘หนังสือเลี้ยงเด็ก’ ที่ร้านหนังสือใกล้ ๆ ให้ได้หรือเปล่า...

หากจะมอบของขวัญแก่เพื่อนที่คลอคลึง ลู่อ้วนคิดว่าอย่างไรก็ไม่ควรมอบ ‘หนังสือเลี้ยงเด็ก’ ให้ ยิ่งให้ญาติอะไรนั้นยิ่งเป็นไปไม่ได้ใหญ่ ทำให้ในตอนนั้นลู่อ้วนรู้สึกสับสนมาก

ถ้าไม่ได้เห็นว่าสีหน้าตอนรับหนังสือของชายหนุ่มนั่งเฉยเป็นปกติ ลู่อ้วนคงหลุดปากถามออกไปแล้วว่ามีเรื่องอะไรปิดบังเขาอยู่หรือเปล่า

หลังจากลุกขึ้นจัดการตัวเองเรียบร้อยแล้ว เขี่ยหลวนจึงนั่งลงที่หน้าคอมพิวเตอร์ เปิดเว็บบ์ของตัวเองขณะใช้กราฟิกแท็บเล็ตวาดภาพ

นอกจากวาดผลงานขาย เชี่ยหลวนก็มักวาดภาพบางส่วนตามแรงบันดาลใจหรือความชอบส่วนตัว แล้วอัปโหลดภาพพวกนี้ลงเวบบ์

[ช่วงนี้อาจารย์วาดแต่อะไรน่ารัก ๆ ทั้งนั้นเลย ฉันไว้แรงด้านต่อเจ้าตัวชนปุกปุยซะด้วยสิ เจ็อกน้อยกับกึ่งมังกรน้อยก็วาดได้น่ารักมากไว้จะโทร.หาอาจารย์บ่อย ๆ นะคะ!!]

[รู้สึกว่ามีฝีมือวาดภาพของพี่ใหญ่พัฒนาขึ้นอีกแล้วหรือเปล่า ไม่รู้จะพูดว่าไงดี แต่รู้สึกว่าภาพวาดสองสามภาพในช่วงนี้ดูเหมือนจริงมากเป็นพิเศษเลย...]

[ปู่เสื่อรอเลยฮับ อยาكدูเจ้าตัวน่ารักมากกว่านี้]

เมื่อเชี่ยหลวนเห็นคำว่า ‘กึ่งมังกรน้อย’ มือที่กำลังจับเมาส์ปากกาอยู่ก็อดสั่นเล็กน้อยไม่ได้ เขารู้ว่าสิ่งที่คอมเมนต์นี้กำลังพูดถึงแท้จริงแล้วคือลูกมุกะ

ลูกสัตว์ตัวนี้ไม่ได้เหมือนกึ่งมังกรน้อยเลย แต่พอเห็นคนอื่นเรียกเขาก็ต้องยอมรับว่ามีความคล้ายคลึงกันบางส่วนจริง ๆ

เริ่มตั้งแต่ช่วงแรกที่เชี่ยหลวนกลับมายังโลกใบเดิม เขามักจะวาดรูปลูกสัตว์ในสาขาด้วยกราฟิกที่เบสิคหน่อย ๆ

ที่แรกเชี่ยหลวนแค่เคยชินกับการอัปโหลดภาพที่ไม่ใช่ภาพขายลงเวบบ์ ไม่เคยคิดทำอะไรมากไปกว่านั้น แต่ผู้ติดตามของเขาดันชอบกันเยอะเกินคาด

นอกจากภาพวาดลูกสัตว์ ในบรรดาภาพที่เชี่ยหลวนวาดยังมีเรื่องราวมากมายที่เขาคิดว่าเป็นความทรงจำที่มีความหมาย เช่น ภาพลูกนกอ้วนสามตัวที่คล่องแคล่วราวกับผีเสื้อพร้อมกับยึดอกชนปุกปุยน้อย ๆ อยู่บนแท่นรับรางวัลในตอนนั้น และภาพของลูกเคิร์ดที่ผู้เป็นพ่อพาไปทำกิจกรรมพ่อลูก

การวาดในครั้งนี้ ตอนแรกเชี่ยหลวนอยากจะวาดภาพที่เจ็อกน้อยผมสั้นสีทองอ่อนมีหางสีฟ้าน้ำแข็งร้องเพลงบนโซดหินด้วย แต่เพราะเรื่องเหนือความคาดหมายที่เพิ่งประสบมา เชี่ยหลวนเลยจรดเมาส์ปากกาวาดลูกสัตว์ตัวกลมชนปุกปุยซึ่งมีเขาสองข้างอยู่บนหัวลงกราฟิกที่เบสิคแทน

ลูกสัตว์ตัวนี้มีนัยน์ตากกลมใสเช่นเดียวกัน ตัวกลมดิกดูน่าลูบ น่าสัมผัส ด้วยรูปร่างที่เป็นก้อนกลมทำให้แลดูเชื่องมาก และเขาเล็ก สองข้างยังทำให้รู้สึกที่น่ารักน่าเอ็นดู

เซี่ยหลวนไม่ได้วาดลูกน็อกซ์เป็นครั้งแรก เมื่อวาดเสร็จแล้วเขาก็อัปโหลดภาพผลงานนี้ลงเวებว่ เพียงครู่เดียวก็ได้รับคอมเมนต์ใหม่ๆ มาเป็นกะตัก

[ดูเรื่องจ้ง คราวก่อนที่เห็นเจ้าน่ารักตัวนี้ที่พี่ใหญ่วาดก็รู้สึกวาโดนใจ สุดๆ]

คอมเมนต์ถัดมาล้วนมีใจความคล้ายๆ กัน พอเซี่ยหลวนอ่านคอมเมนต์เวებว่เหล่านี้แล้ว ใบหน้าของเขาเวลานี้ก็เรียกได้ว่าดีใจจนหน้าบานอย่างแท้จริง

แม้ห่างกันคนละโลก และคงไม่อาจส่งต่อข้อความดีๆ เหล่านี้ให้ น็อกซ์ตัวนั้นได้ แต่ข้อความดีๆ เหล่านี้ล้วนมีอยู่จริง

เขายังอยากส่งต่อพลังบวกเหล่านั้นให้กับอีกฝ่ายในทางอ้อม เมื่อเซี่ยหลวนตื่นขึ้นมาในห้องพักโรงแรมของเมืองเซโร เขาก็อุ้มลูกเงือกที่ตื่นอยู่ก่อนแล้ว แต่ยังคงซุกตัวในอกและจ้องมองเขาด้วยดวงตาสีฟ้าคราม คู่ นั้น ไปหย่อนไว้ในสระเล็กเพื่อฟื้นฟูสภาพร่างกาย ก่อนเดินไปยื่นตรงหน้า น็อกซ์ผมสีเงินที่อยู่ไม่ไกล

เซี่ยหลวนไม่ได้พูดอะไร เมื่อเขายืนทรงตัวดีแล้ว จึงกอดคนที่อยู่ตรงหน้าแผ่วเบา

นัยน์ตาของอัยหดเกร็งเล็กน้อยก่อนเริ่มขยับตัวตอบสนอง หางสีเงินพันเอวของชายหนุ่ม เป็นการตอบรับตามสัญชาตญาณ

ใบหน้าหล่อเหลาเย็นชาของอัยเผยอารมณ์ความรู้สึกขึ้นมาบ้างแล้ว เขาขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนกอดชายหนุ่มแผ่มนุษย์ตรงหน้ากลับอย่างระมัดระวัง